



# ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

## PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie VIII./2016  
Senát III

### Nález:

<b>spisová značka</b>	<b>III. ÚS 164/2016</b>
<b>populárny názov</b>	Urýchlené rozhodovanie o väzbe
<b>sudca spravodajca</b>	Sergej Kohut
<b>druh konania</b>	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
<b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b>	Nález - Nález
<b>dátum rozhodnutia</b>	21.06.2016
<b>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</b>	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5
<b>analytická právna veta</b>	Jednotlivé lehoty z hľadiska požiadavky neodkladnosti alebo urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby sa posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehota rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne.
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť sťažovateľa v súvislosti s požiadavkou na urýchlené rozhodovanie o väzbe v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 197/2014 Okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“). Podľa názoru sťažovateľa celková dĺžka rozhodovania o jeho prepustení z väzby trvala 76 dní, čo nezodpovedá parametru urýchlenosti. Dňa 5. marca 2015 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby. Okresný súd nasledujúci deň, t. j. 6. marca 2015 určil termín výsluchu sťažovateľa na 26. marec 2015. Okresný súd po výsluchu sťažovateľa za prítomnosti jeho obhajcu rozhodol uznesením z 26. marca 2015 tak, že žiadosť zamietol a dôvody preventívnej väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ okamžite sťažnosť. Uznesenie okresného súdu bolo vyhotovené v písomnej forme 27. marca 2015 a na poštovú prepravu obhajcovi sťažovateľa spolu s výzvou na doplnenie dôvodov odovzdané 13. apríla 2015. Sťažovateľ prevzal uznesenie okresného súdu 14. apríla 2015, po jeho uložení na pošte bolo uznesenie okresného súdu prevzaté obhajcom sťažovateľa až 21. apríla 2015. Písomné odôvodnenie sťažnosti doručil obhajca okresnému súdu prostredníctvom elektronickej podateľne 24. apríla 2015 (24. apríla 2015, tzn. v piatok o 21 h a 46 min., pozn.). Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len "krajský súd") bol súdny spis predložený 29. apríla 2015.
<b>z odôvodnenia</b>	Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že väzba má mať striktné obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že jednotlivé lehoty z hľadiska požiadavky

	<p>neodkladnosti alebo urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ale aj z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru sa posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne.</p> <p>Pri posudzovaní neodkladnosti alebo urýchlenosti rozhodovania o zákonnosti väzby sa vychádza aj z pravidla, že keď sa na rozhodovaní o návrhoch osoby pozbavenej osobnej slobody na preskúmanie zákonnosti tohto pozbavenia zúčastnilo viac stupňov súdov, berie sa do úvahy celková dĺžka konania, to znamená od podania návrhu až do právoplatného rozhodnutia o ňom.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že napriek tomu, že konanie na okresnom súde trvalo do predloženia súdneho spisu krajskému súdu spolu 52 dní, nemožno celú túto dobu konania pričítať na vrub okresnému súdu. K dĺžke konania pred okresným súdom nepochybne prispel svojim konaním sťažovateľ, resp. jeho obhajca, ktorý si neprevzal uznesenie okresného súdu 15. apríla 2015, ale až 21. apríla 2015. K ďalšiemu predĺženiu konania prispel sťažovateľ, resp. jeho obhajca tým, že písomné dôvody sťažnosti doručil okresnému súdu síce v tretí deň v súlade s výzvou okresného súdu, avšak až o 21 h a 46 min. Vzhľadom na to, že posledný deň lehoty pripadol na piatok a prihliadnuc najmä na čas doručenia, okresnému súdu nemožno vytknúť odoslanie súdneho spisu krajskému súdu 29. apríla 2015. Od predloženia žiadosti okresnému súdu do rozhodnutia o nej (od 5. marca 2015 do 26. marca 2015) trvalo konanie 21 dní, čo možno považovať za primeranú lehotu. Zdĺhavosť postupu okresného súdu spočíva v období od vyhotovenia uznesenia okresného súdu 27. marca 2015 do jeho doručovania, keďže sťažovateľovi bolo uznesenie okresného súdu doručené až 14. apríla 2015 a jeho obhajcovi mohlo byť prvýkrát doručené až 15. apríla 2015. Tvrdenie okresného súdu, že uznesenie bolo na poštovú prepravu odovzdané 27. marca 2015, nebolo v konaní preukázané.</p> <p>Ústavný súd konštatoval že po rozhodnutí okresného súdu a vyhotovení uznesenia došlo k prieťahom. Konanie na okresnom súde trvalo podľa názoru ústavného súdu s prihliadnutím na prieťahy spôsobené obhajcom sťažovateľa spolu 44 dní.</p> <p>Sťažovateľ žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia spolu v sume 2 000 €. S prihliadnutím na dĺžku obdobia, počas ktorého nebolo uznesenie okresného súdu sťažovateľovi doručené, dospel ústavný súd k záveru, že samotné deklarovanie porušenia základného práva sťažovateľa bolo dostačujúce, preto požiadavke sťažovateľa na priznanie finančného zadosťučinenia nevyhovel. Sťažovateľ v zmysle petitu sťažnosti žiadal, aby ústavný súd zaviazal na náhradu trov právneho zastúpenia krajský súd. Vzhľadom na to, že v petite sťažnosti sťažovateľ nenavrhol zaviazat' na náhradu trov právneho zastúpenia okresný súd, ústavný súd o náhrade trov právneho zastúpenia okresným súdom nerozhodoval.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že :</p> <p><u>Základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo zaručené v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s požiadavkou na urýchlené rozhodovanie o väzbe postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 197/2014 porušené boli.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.</u></p>
<p><b>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</b></p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03, III. ÚS 255/03, II. ÚS 353/06, IV. ÚS 210/04, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05</p> <p>EŠLP: Bezichieri z roku 1989, A-164, § 21, Neumeister z roku 1968, A-8, § 24 a Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, § 55, Koendjibiharie v. Holandsko, 25. 10. 1990, § 27, Vodeničarov c. Slovenská republika, rozsudok z 21. 12. 2000, § 33 – § 36, Letellier v. Francúzsko, 26. 6. 1991, § 56, Navarra v. Francúzsko, 23. 11. 1993, § 28, R.M.D. v. Švajčiarsko, rozsudok z 26. 9. 1997, § 42, Kolompar v. Belgicko, rozsudok z 24. 9. 1992, § 42</p>
<p><b>súvisiace právne predpisy</b></p>	
<p><b>kľúčové slová</b></p>	<p>väzba - rýchlosť rozhodovania</p>

## Nález - priet'ahy:

<b>spisová značka</b>	<b>III. ÚS 131/2016</b>
<b>populárny názov</b>	Priet'ahy v konaní
<b>sudca spravodajca</b>	Sergej Kohut
<b>druh konania</b>	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
<b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b>	Nález - Nález
<b>dátum rozhodnutia</b>	21.06.2016
<b>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</b>	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 38 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
<b>analytická právna veta</b>	K právu účastníka konania na efektívny, rýchly a účelný postup súdu v konaní pristupuje aj jeho procesná povinnosť prispievať k dosiahnutiu účelu súdneho konania včasným reagovaním na pokyny súdu a oznámením potrebných skutočností.
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	Sťažovateľ namietal porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) o jeho žalobe na náhradu škody na stratu na zárobku a sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorú podal v roku 2005.
<b>z odôvodnenia</b>	<p>Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovanej veci.</p> <p>1. Konanie vzhľadom na jeho predmet, t. j. rozhodovanie o návrhu na náhradu škody spôsobenej ublížením na zdraví, má pre sťažovateľa nepochybne mimoriadny význam, čo v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu vyžaduje od všeobecných súdov zvýšenú starostlivosť. Pokiaľ ide o posúdenie právnej zložitosti veci, vec tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade nie je mimoriadne právne zložitá. Ústavný súd pripustil určitú mieru skutkovej zložitosti veci s ohľadom na uplatnené nároky z dôvodu škody na zdraví (bolestné, náhrada za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti, vecná škoda a úrazová renta) a ich povahu.</p> <p>2. Z prehľadu úkonov okresného súdu je zjavné, že sťažovateľ nepredložil potrebné listinné dôkazy spolu s návrhom na začatie konania, následkom čoho musel byť prostredníctvom jeho právnej zástupkyne vyzývaný na ich doloženie. Sťažovateľ niekoľkokrát žiadal o odročenie pojednávania a nariadených pojednávani sa zväčša nezúčastňoval. Až po výzve súdu pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty § 53 OSP adresovanej sťažovateľovi, aby doručil listinné dôkazy pre účely znaleckého dokazovania, tieto doručila jeho právna zástupkyňa takmer 9 rokov po podaní návrhu na súd. K právu účastníka konania na efektívny, rýchly a účelný postup súdu v konaní pristupuje aj jeho procesná povinnosť prispievať k dosiahnutiu účelu súdneho konania včasným reagovaním na pokyny súdu a oznámením potrebných skutočností. Keďže túto povinnosť sťažovateľ dôsledne neplnil, aj sám prispieval k priet'ahom v namietanom konaní. Na druhej strane tak sťažovateľ nepostupoval svojvoľne, ale z dôvodu, že zabezpečiť súdom žiadané účtovné doklady mohol len v spolupráci s odporcom, u ktorého medzitým došlo k zmene štruktúry aj zmene dodávateľa účtovníckych prác a externej archivácii dokladov. Sťažovateľ preto len s veľkými ťažkosťami mohol plniť výzvy konajúceho súdu.</p> <p>3. Zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty. Z prehľadu úkonov okresného súdu je zjavné, že celé konanie je poznačené neefektívnosťou. Konajúci súd opakovane bezúspešne vyzýval účastníkov na doloženie rôznych listinných dôkazov. Hrozbu poriadkovej pokuty použil až po 7 rokoch konania a prvú pokutu uložil až 8 rokov od začatia konania. Berúc do úvahy celý doterajší priebeh napadnutého konania ústavný súd konštatoval, že neefektívnym postupom okresného súdu</p>

	<p>došlo k zbytočným priet'ahom.</p> <p>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV porušené bolo.</u></p> <p><u>Okresnému súdu Bratislava IV prikázal, aby konal bez zbytočných priet'ahov.</u></p> <p><u>S'ťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € a úhradu trov konania.</u></p>
<b>použit'é odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</b>	
<b>súvisiace právne predpisy</b>	
<b>kl'účové slová</b>	priet'ahy v konaní

<b>spisová značka</b>	<b>III. ÚS 133/2016</b>
<b>populárny názov</b>	Priet'ahy v konaní
<b>sudca spravodajca</b>	Sergej Kohut
<b>druh konania</b>	konanie o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
<b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b>	Nález - Nález
<b>dátum rozhodnutia</b>	21.06.2016
<b>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</b>	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2
<b>analytická právna veta</b>	Nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní.
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	S'ťažovateľ namietal porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v konaní vedenom pred Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“) o jeho žalobe o zaplatenie 23.164,96 EUR s prísl. Napriek tomu, že na pojednávaní dňa 13.03.2015 bol vyhlásený rozsudok, nebol do dňa podania ústavnej s'ťažnosti písomný rozsudok okresným súdom vyhotovený ani doručený účastníkom konania.
<b>z odôvodnenia</b>	<p>Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovanej veci.</p> <p>1. Zložitosť veci nebola príčinou „odkladania“ písomného vyhotovenia rozsudku. Z prehľadu úkonov vyplýva, že zákonná sudkyňa 4-krát nežiadala o predĺženie lehoty na písomné vyhotovenie rozsudku z dôvodu zložitosti veci, ale len z dôvodu pracovnej vyťaženia. Ústavný súd zdôraznil, že týmto argumentom nemožno ospravedlniť okresný súd za stav konania a zbaviť ho zodpovednosti za to, že rozsudok bol písomne vyhotovený až 9 mesiacov po jeho vyhlásení.</p> <p>2. Pri hodnotení správania s'ťažovateľa v preskúmvanej veci ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť zohľadnená na jeho ľarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom.</p> <p>3. Skutočnosťou, na ktorú vo svojom vyjadrení k s'ťažnosti poukázal okresný súd (vyťaženosť zákonnej sudkyne), nemožno v žiadnom prípade ospravedlniť nečinnosť v napadnutom konaní. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj</p>

	<p>skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezabavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina porušené bolo.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal finančné zadostučinenie v sume 800 € a úhradu trov konania.</u></p>
<b>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEK a iných súdov</b>	
<b>súvisiace právne predpisy</b>	
<b>klúčové slová</b>	prieťahy v konaní

### Uznesenie:

<b>spisová značka</b>	<b>III. ÚS 357/2016</b>
<b>populárny názov</b>	Viazanosť správneho súdu rozsahom a dôvodmi žaloby
<b>sudca spravodajca</b>	Rudolf Tkáčik
<b>druh konania</b>	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
<b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b>	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
<b>dátum rozhodnutia</b>	07.06.2016
<b>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</b>	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 13 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
<b>analytická právna veta</b>	Zneužitie práva nemôže byť predmetom dokazovania ako právny inštitút. Skutkový stav, ktorý je výsledkom dokazovania, až následne po svojom ustálení môže byť právne vyhodnotený tak, že skutková podstata zneužitia práva bola naplnená. Záver o naplnení skutkovej podstaty zneužitia práva je výsledkom právneho hodnotenia ustáleného skutkového stavu.
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	V sťažovateľovej veci daňové orgány dospeli k záveru o neoprávnenosti uplatnenia nadmerného odpočítania dane z pridanej hodnoty na podklade skutkového stavu spočívajúceho v tom, že v júli 2007 došlo k uzatvoreniu zmluvy o prevode spolumajiteľského podielu z dodávateľa na sťažovateľa a v ten istý deň bola vystavená zodpovedajúca nadväzujúca faktúra, z ktorej potom sťažovateľ odvodzoval svoj nárok na vyplatenie nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty. Pritom sťažovateľ už aj v období pred uzatvorením uvedenej zmluvy bol spoluvlastníkom práva na riešenie, pretože už vo februári 2007 dvanásť spoluprihlasovateľov (medzi nimi aj sťažovateľ a dodávateľ) podalo prihlášku k vynálezu podľa patentového zákona. Predložená sťažnosť je v podstate založená na jedinej zásadnej námietke. Podľa sťažovateľa krajský súd i najvyšší súd porušili pri rozhodovaní o jeho žalobe požiadavku viazanosti správneho súdu rozsahom a dôvodmi žaloby. Tŕňom v sťažovateľovom oku je nastolenie otázky zneužitia daňového práva najvyšším súdom, čo následne krajský súd rešpektoval a na tomto podklade žalobu zamietol. Podľa sťažovateľa sa totiž daňové orgány zneužitím práva vôbec nezaoberali. Ak potom súdy pri prieskume ich rozhodnutí týmto inštitútom operovali, zaoberali sa otázkou, ktorá vôbec nebola predmetom dokazovania v daňovom konaní a takto vlastne nahradili obsahové zameranie rozhodovania o nároku sťažovateľa na odpočítanie dane, ktoré malo byť vyhradené orgánom verejnej (daňovej) správy.

**z odôvodnenia**

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti i jej príloh dospel k záveru, že sťažovateľova námietka proti odvolaciemu rozsudku najvyššieho súdu nie je dôvodná.

Záver o naplnení skutkovej podstaty zneužitia práva, ktorý učiní ktorýkoľvek orgán verejnej moci v individuálnej rozhodovanej veci, je výsledkom právneho hodnotenia ustáleného skutkového stavu.

Zneužitie práva je rýdzo právna kategória, pričom už jej samotné pojmové znaky preukazujú, že záver o ich naplnení nemôže byť výlučne výsledkom objasňovania skutkovej stránky prejednávanej veci, ale je výsledkom právneho posúdenia ustáleného skutkového stavu. Preto zneužitie práva, ktorému orgán verejnej moci pri realizácii rozhodovacej právomoci venuje pozornosť, nemôže byť predmetom dokazovania ako právny inštitút. Skutkový stav, ktorý je výsledkom dokazovania, až následne po svojom ustálení môže byť právne vyhodnotený tak, že skutková podstata zneužitia práva bola naplnená.

Preto ak sťažovateľ kriticky naznačuje, že zneužitie práva v jeho daňovej kauze nebolo objektom dôkazných aktivít orgánov daňovej správy, nemožno tomuto aspektu jeho kritiky priznať dôvodnosť. Teda fakt, že súdy konajúce v správnom súdnictve konštatovali zneužitie práva sťažovateľom, neznamená automaticky záver, že sa zaoberali otázkami, ktoré neboli predmetom dokazovania v daňovom (správnom) konaní.

V konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa vskutku uplatňuje striktná viazanosť konajúceho súdu dôvodmi podanej žaloby (§ 250j ods. 1 a 2 OSP). Súdu teda nie je dovolené preskúmať postup a rozhodnutie v správnom konaní z iných hľadísk, než tých, ktoré s primeranou mierou konkrétnosti vyjadril žalobca v jeho žalobe. Občiansky súdny poriadok však neustanovuje, že pri vyvracaní dôvodnosti jednotlivých žalobných dôvodov súd v správnom súdnictve nesmie použiť právnu argumentáciu žalobcom v žalobe nespomínanú. Ak súd takto bude postupovať, neznamená to, že sa zaoberá dôvodom, ktorý žalobca v žalobe nepredniesol. Pritom od neho nemožno požadovať, aby sa vyhýbal vhodnému, príliehavému a zrozumiteľnému pojmosloviu a relevantnému právnomu inštrumentáriu len preto, lebo ho žalobca v žalobe nespomína. Rovnaký záver platí aj vo vzťahu medzi argumentáciou správneho orgánu, ktorého postup a rozhodnutie je predmetom prieskumu, a súdom v správnom súdnictve.

Na rekapitulovaných skutkových zisteniach súdy konajúce o žalobe sťažovateľa nič nezmenili a pri odôvodňovaní zamietnutia žaloby z nich vychádzali. Fakt, že krajský súd i najvyšší súd vniesli do prejednávanej daňovej kauzy v rámci súdneho prieskumu právoplatného daňového rozhodnutia „nádych“ zneužitia práva v právnom hodnotení relevantných skutočností, nemôže podľa názoru ústavného súdu viesť k záveru, podľa ktorého došlo k porušeniu viazanosti správneho súdu žalobnými dôvodmi alebo k porušeniu zásady „iudex ne eat petita partium“. Mimochodom k predmetnej zásade najvyšší súd v napadnutom rozsudku výstižne poukázal na jej podstatu reflektujúcu konfiguráciu žalobného petitu, nie dôvodov žaloby. Ústavný súd sa z uvedených dôvodov stotožnil so záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého „žalobca v odvolaní chybné zamieňa rôzne inštitúty, dokazovanie s vyriešením právnej otázky zneužitia práva“.

Žalobný dôvod v konaní o tzv. správnej žalobe nemusí vždy spočívať v kritike dokazovania a skutkových záverov orgánov daňovej správy. Bezpochyby sa môže týkať aj právneho vyhodnotenia zisteného skutkového stavu. Ani z uvedenej perspektívy však sťažnostnej námietke nemožno priznať úspech, pretože aj v takom prípade platí, že protiargumenty, na ktorých zamietnutie žaloby správny súd založí, nemusia nevyhnutne spočívať len na konštrukcii dôvodov použitých v žalovanom administratívnom rozhodnutí alebo v žalobe žalobcu.

Použitím inštitútu zneužitia práva súdmi v správnom súdnictve nedošlo k prekročeniu rozsahu súdneho prieskumu vytýčeného sťažovateľom. Súdy preskúmali žalované daňové rozhodnutie v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe a žalobný dôvod o nesprávnosti a nezákonnosti záveru daňových orgánov, podľa ktorého neboli splnené podmienky odpočítania dane podľa § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, vyhodnotili ako nedôvodný, lebo podľa ich názoru skutkové okolnosti zistené daňovými orgánmi napĺňajú skutkovú podstatu zneužitia práva.

	<p>Napokon, ako posledný argument v prospech záveru o ústavnej udržateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu i súdneho prieskumu žalovaného daňového rozhodnutia ako celku, ústavný súd pripomenul § 250i ods. 3 OSP, podľa ktorého pri preskúvaní zákonitosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Na citované ustanovenie nadväzujúca judikatúra ustalauje, že rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (rozsudok najvyššieho súdu zo 17. decembra 2002 vo veci sp. zn. 4 Sž 98-02/02). Práve v sťažovateľovej kauze by ním očakávané zrušenie žalovaného daňového rozhodnutia súdmi v správnom súdnictve a následné vrátenie veci do štádia daňového konania nemohlo viesť k vecne inému rozhodnutiu daňových orgánov o uplatnenom nároku na vrátenie nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty, a to práve z dôvodu viazanosti daňových orgánov právnym názorom správnych súdov (§ 250j ods. 7 OSP) o zneužití daňového práva sťažovateľom.</p> <p>Z uvedených dôvodov ústavný súd dospel k záveru o akceptovateľnosti preskúvaného odvolacieho rozsudku z ústavno-právnych hľadísk daných požiadavkami základných práv a práv garantovaných dohovorom, ktorých porušenie sťažovateľ navrhol vysloviť. Pretože napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nesignalizuje svojvôľu ani nedostatočnosť odôvodnenia, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto hodnotenia nahrádzať. Sťažnosť sťažovateľa preto ústavný súd <u>odmietol ako zjavne neopodstatnenú</u>.</p>
<b>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov</b>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02,</p> <p>Najvyšší súd Českej republiky: 1 Afs 107/2004</p> <p>Súdny dvor EÚ: Halifax plc a ďalší proti Commisioners of Customs &amp; Excese (C-255/02).</p>
<b>súvisiace právne predpisy</b>	<p>zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov</p> <p>zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov</p>
<b>klúčové slová</b>	<p>správne súdnictvo</p> <p>daň - odpočet dane</p>

<b>spisová značka</b>	<b>III. ÚS 361/2016</b>
<b>populárny názov</b>	Mimoriadne dovolanie
<b>sudca spravodajca</b>	Rudolf Tkáčik
<b>druh konania</b>	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
<b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b>	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
<b>dátum rozhodnutia</b>	31.05.2016
<b>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</b>	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 13</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>
<b>analytická právna veta</b>	<p>Rešpektujúc princíp právnej istoty a zohľadňujúc princíp subsidiarity ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, je jeho prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov.</p>
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	<p>Sťažovateľka sa žalobou domáhala zaplataenia pohľadávky vo výške 174,03 € s príslušenstvom. Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) žalobu zamietol z dôvodu, že „návrh na začatie konania bol podaný po uplynutí trojročnej premlčacej doby“. O odvolaní sťažovateľky rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Proti odvolaciemu rozhodnutiu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) mimoriadne dovolanie.</p> <p>Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) namietaným uznesením odmietol. Podľa názoru najvyššieho súdu bolo potrebné podané mimoriadne dovolanie</p>

	<p>odmietnuť, keďže sťažovateľka „nepodala dovolanie proti uzneseniu krajského súdu“.</p> <p>Podľa názoru sťažovateľky bol pre ňu jediným účinným prostriedkom nápravy podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Ak by podala „klasické“ dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má k dispozícii, mohlo by to s ohľadom na štandardnú dĺžku dovolacieho konania viesť k márnemu uplynutiu lehoty na podanie mimoriadneho dovolania.</p>
<p><b>z odôvodnenia</b></p>	<p>Judikatúra ústavného súdu zastáva stabilne názor, že mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie s cieľom presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch. Uvedený účel môže mimoriadne dovolanie splniť iba v prípade, ak sú splnené kritériá akceptovateľnosti jeho právnej úpravy; jedným z týchto kritérií je povinnosť vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy pochybení vytýkaných v mimoriadnom dovolaní. Rešpektovanie týchto kritérií je nevyhnutné z hľadiska princípov právneho štátu (čl. 1 ústavy), ako aj z hľadiska práva na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a práva na spravodlivý súdny proces v súlade s hodnotami zaručenými čl. 6 ods. 1 dohovoru. Reštriktívne posudzovanie tohto mimoriadneho dovolania súvisí rovnako s princípom rovnosti, keď intervenciou tretej osoby (generálneho prokurátora) sa prima facie narúša právna istota druhého účastníka spoliehajúceho sa na záväzné a nezmeniteľné súdne rozhodnutie.</p> <p>I z početnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) možno vyvodiť kritický postoj ESLP k mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré závisia od úvahy príslušného orgánu verejnej moci, či dôjde k podaniu takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku, alebo nie a následne k vyneseniu rozhodnutia, ktorým sa zruší právoplatné konečné rozhodnutie. V zmysle judikatúry ESLP je však prípustné zasiahnuť do nastolenej právnej istoty právoplatným rozhodnutím vnútroštátneho súdu vtedy, ak v konaní došlo k zásadnej vade alebo závažnému excesu, ktorý je potrebné napraviť, ak sú tu mimoriadne okolnosti prípadu, pričom však podľa judikatúry ESLP za takúto vadu exces nemožno považovať skutočnosť, že na predmet konania existujú dva rozličné názory, pretože právna istota v sebe zahŕňa požiadavku rešpektovania princípu <i>res iudicata</i>, ktorej prejavom je nezmeniteľnosť rozhodnutia. Uplatňovanie tohto princípu je zdôraznené zásadou, že žiadna zo strán nie je oprávnená žiadať o preskúmanie konečného a záväzného rozhodnutia len z toho dôvodu, aby dosiahla znovuotvorenie prípadu a jeho nové skúmanie, pretože takýto mimoriadny opravný prostriedok by de facto mal charakter odvolania. Aj aktuálne rozhodnutia ESLP vydané vo veciach proti Slovenskej republike (DRAFT-OVA, a. s., PSMA, s. r. o., a COMPCAR, s. r. o.) pripomínajú význam a obsah princípu rovnosti zbraní a princípu právnej istoty, s ktorými bezprostredne súvisí otázka záväznosti, nezrušiteľnosti a dôveryhodnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré boli napadnuté z iniciatívy generálneho prokurátora vyjadrenej podaním mimoriadneho dovolania.</p> <p>Ústavný súd pod sp. zn. PLz. ÚS 3/2015 prijal zjednocujúce stanovisko, ktorého právna veta znie: „Rešpektujúc princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, zohľadňujúc princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, je jeho prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov.“</p> <p>Následne aj najvyšší súd (jeho občianskoprávne kolégium a obchodnoprávne kolégium) prijal 20. októbra 2015 zovšeobecňujúce stanovisko: „Procesná prípustnosť mimoriadneho dovolania podaného na podnet účastníka je v občianskom súdnom konaní podmienená tým, že tento účastník najprv sám neúspešne využil možnosť podať všetky zákonom dovolené riadne a mimoriadne opravné prostriedky, ktoré boli potenciálne spôsobilé privediť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Pokiaľ túto možnosť nevyužil, mimoriadne dovolanie treba odmietnuť.“ Týmto stanoviskom sa revidovali prijaté závery vyjadrené</p>



	<p>v predchádzajúcom období (R 36/2008).</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu výklad najvyššieho súdu uvedený v odôvodnení napadnutého uznesenia nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. V citovaných častiach odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba považovať mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora za neprípustné, a vysporiadal sa so skutkovou i právnou problematikou posudzovanej veci, a preto ich ústavný súd považoval i z hľadiska ústavných aspektov za dostačujúce a ústavne relevantné.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že <u>sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
<b>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</b>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: I. ÚS 140/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, PL. ÚS 57/99, II. ÚS 185/09, II. ÚS 280/2010, III. ÚS 357/2013, PLz. ÚS 3/2015, IV. ÚS 35/02, I. ÚS 117/2016, I. ÚS 303/06</p> <p>EŠLP: Ryabykh proti Rusku z 3. 12. 2003, sťažnosť č. 52854/99, bod 52, Kot proti Rusku z 18. 1. 2007, sťažnosť č. 20887/03, bod 29, DRAFT-OVA, a. s. proti Slovenskej republike, PSMA, s. r. o. proti Slovenskej republike, a COMPCAR, s. r. o. proti Slovenskej republike</p>
<b>súvisiace právne predpisy</b>	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
<b>kľúčové slová</b>	mimoriadne dovolanie

<b>spisová značka</b>	<b>III. ÚS 362/2016</b>
<b>populárny názov</b>	Obnova konania v správnom konaní
<b>sudca spravodajca</b>	Rudolf Tkáčik
<b>druh konania</b>	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
<b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b>	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
<b>dátum rozhodnutia</b>	31.05.2016
<b>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</b>	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
<b>analytická právna veta</b>	Dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné. Tento názor vychádza z principiálnych hľadísk, preto sa nepochybne vzťahuje na všetky mimoriadne opravné prostriedky, teda aj na obnovu konania.
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	Sťažovateľka namietala porušenie jej práv uznesením, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odmietol jej odvolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorým krajský súd zastavil konanie o návrhu sťažovateľky na obnovu predchádzajúceho konania podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Krajský súd a najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach zhodne dospeli k záveru, že obnova konania v tomto prípade (správne súdnictvo) nie je prípustná. Podľa sťažovateľky najvyšší súd porušil princíp zachovania právnej istoty a odopiera jej výkon spravodlivosti.
<b>z odôvodnenia</b>	<p>Problematika prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov v správnom súdnictve je už dostatočne v judikatúre najvyššieho súdu, ale i ústavného súdu rozpracovaná. Pokiaľ ide o ústavný súd, tento už viackrát vo svojich rozhodnutiach potvrdil názor, že dovolanie v správnom súdnictve je neprípustné (napr. II. ÚS 65/2010, II. ÚS 87/09, IV. ÚS 208/08) a na tieto rozhodnutia sa odvoláva aj najvyšší súd v namietanom uznesení. Tento názor vychádza z principiálnych hľadísk, preto sa nepochybne vzťahuje na všetky mimoriadne opravné prostriedky, teda aj na obnovu konania.</p> <p>Ústavný súd k interpretácii § 246c ods. 1 OSP konštatoval, že závery o neprípustnosti obnovy konania v správnom súdnictve sa javia prima facie už pri použití obvyklých výkladových metód (systematický, jazykovo-gramatický a logický výklad) ako nesporné. Kým prvá veta tohto ustanovenia určuje pravidlo primeranej aplikácie („Pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.“), tak potom druhá veta je výnimkou z tohto pravidla („Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.“), pričom samotná konštrukcia druhej vety vylučuje splnenie podmienky</p>

	primeraného použitia prvej, tretej a štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku, pretože primerané použitie možno uplatniť iba v prípade „riešenia otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti zákona“. Prípustnosť opravného prostriedku v správnom súdnictve je explicitne upravené v druhej vete § 246c ods. 1 OSP v spojení s ďalšími súvisiacimi ustanoveniami (napr. § 250ja ods. 1 OSP). Ústavný súd nepovažoval namietané uznesenie najvyššieho súdu za arbitrárne, či svojvoľné, preto sťažnosť <u>odmietol ako zjavne neopodstatnenú</u> .
<b>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</b>	Ústavný súd Slovenskej republiky: I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07, II. ÚS 65/2010, II. ÚS 87/09, IV. ÚS 208/08
<b>súvisiace právne predpisy</b>	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
<b>klúčové slová</b>	obnova konania - v správnom konaní

<b>spisová značka</b>	<b>III. ÚS 392/2016</b>
<b>populárny názov</b>	Účastníctvo v cenovom konaní
<b>sudca spravodajca</b>	Sergej Kohut
<b>druh konania</b>	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
<b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b>	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
<b>dátum rozhodnutia</b>	21.06.2016
<b>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</b>	Ústava Slovenskej republiky čl. 2 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 13 ods. 1 písm. a Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 35 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 152 ods. 4 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
<b>analytická právna veta</b>	Subsidiárna aplikácia Správneho poriadku nie je žiaduca v prípade úplnej (komplexnej) úpravy určitej procesnej otázky v osobitnom (špeciálnom) predpise, naopak, môže byť žiaducou v prípade úpravy neúplnej (úpravy „niektorých ustanovení o...“) počítajúcej s jej doplnením.
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	Sťažovateľ sa v konaní pred všeobecnými súdmi žalobou domáhal, aby súdy uložili Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „úrad“) povinnosť doručiť sťažovateľovi rozhodnutie (ďalej len „cenové rozhodnutie“) vydané na základe zákona č. 250/2012 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o regulácii v sieťových odvetviach“), ktorým boli pre regulovaný subjekt Stredoslovenská energetika – Distribúcia, a. s., schválené tarify za prístup do distribučnej sústavy a distribúciu elektriny a podmienky ich uplatnenia. Krajský súd konanie o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia úradu zastavil. Najvyšší súd rozhodnutie krajského súdu potvrdil, čo sťažovateľ napáda podanou sťažnosťou. Sťažovateľ nesúhlasí so závermi všeobecných súdov, že zákon o regulácii v sieťových odvetviach „upravuje okruh možných účastníkov cenového konania, čo znamená, že v tomto prípade nie je možné subsidiárne aplikovať ustanovenia Správneho poriadku [zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), pozn.] a považovať sťažovateľa za účastníka cenového konania“. Sťažovateľ sa pred všeobecnými súdmi domáhal doručenia cenového rozhodnutia na základe tvrdenia, že cenové rozhodnutie priamo zasahuje do jeho práv a povinností, „nakoľko mu priamo ukladá povinnosť platiť platbu za prístup do distribučnej sústavy“.
<b>z odôvodnenia</b>	Podľa názoru ústavného súdu bola všeobecnými súdmi prejednávaná vec z hľadiska zmyslu a účelu právnej úpravy, ako aj z hľadiska legislatívnej techniky vyhodnotená ústavne konformne. Podľa názoru všeobecných súdov ustanovenie § 14 ods. 3 zákona o regulácii v sieťových odvetviach upravuje

	<p>účastníctvo v cenovom konaní reštriktívne voči § 14 Správneho poriadku. Z uvedeného dôvodu a aj kvôli prednosti aplikácie špeciálnej právnej úpravy aplikovali všeobecné sudy na prejednávajúcu vec ustanovenia rýdzo <i>lex specialis</i>. Subsidiárne použitie Správneho poriadku nemá ani podľa názoru ústavného súdu za cieľ doplniť úpravu <i>lex specialis</i> v tom smere, že výkladom začne spätne pôsobiť proti zúžene upravenému okruhu účastníkov konania v špeciálnom zákone tak, že znova bezvýnimočne rozšíri v špeciálnom zákone zužujúco upravený okruh účastníkov konania na úroveň <i>lex generalis</i>. Z tohto pohľadu by úprava špeciálneho zákona stratila opodstatnenie a vôbec by ju nebolo potrebné vydať.</p> <p>Okruh účastníkov cenového konania je v predmetnom ustanovení upravený taxatívnou enumeráciou. Navyše, z hľadiska legislatívnej techniky nejde o vymedzenie „niektorých ustanovení o účastníkoch (cenového) konania“, ale o prostý výpočet účastníkov konania. Na prvý pohľad preto nič nesignalizuje potrebu doplniť „niektoré ustanovenia o účastníkoch (cenového) konania“ subsidiárnou aplikáciou Správneho poriadku. Čisto z formálneho uhla pohľadu sa totiž subsidiárna aplikácia Správneho poriadku nejaví byť žiaducou v prípade úplnej (komplexnej) úpravy určitej procesnej otázky v osobitnom (špeciálnom) predpise, naopak, môže byť žiaducou v prípade úpravy neúplnej (úpravy „niektorých ustanovení o...“) počítajúcej s jej doplnením. Z hľadiska odopretia zjavnej nespravodlivosti však nie je vylúčené aj príliš formalistický prístup materiálne korigovať, čo však všeobecné sudy v posudzovanom prípade neopomenuli a sťažovateľovi vysvetlili, že výklad, ktorý od nich požaduje, by aplikácie dospel k zrejmej absurdnosti a z akého dôvodu by k takej situácii došlo, a preto na posudzovanú vec subsidiárne Správny poriadok aplikovať odmietli.</p> <p>V okolnostiach prípadu ústavný súd hodnotil úvahu všeobecných súdov za ústavne akceptovateľnú a primerane argumentačne zdôvodnenú, pričom jej nechýba racionalita. Napadnuté rozhodnutie preto nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že sťažnosť sťažovateľa odmietol ako <u>zjavne neopodstatnenú</u>.</p>
<p><b>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</b></p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011, II. ÚS 27/07, I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05, II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09, II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07, I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08</p>
<p><b>súvisiace právne predpisy</b></p>	<p>zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov § 14 zákon č. 250/2012 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach § 14 ods. 3</p>
<p><b>klúčové slová</b></p>	<p>legislatíva, legislatívna činnosť, normotvorba správne súdnictvo - rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na prístup k súdu subsidiarita lex generalis, lex specialis interpretácia právnych noriem aplikácia právnych noriem</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

**Upozornenie :**

*Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.*